

Дядовата книжка

Дядото:- Аз съм дядо от близкото село. Някога ходил съм на школо и там научих поговорка стара, мъдра, че Книгата е ценен дар, книгата е ваш другар. Затова купих рано сутринта книжка за моите внучета игриви, любознателни, бърбиви. Сложих книжката в торбата и потеглих през гората към града, където живеят моите внуци. Слушах птичи сладки звуци, дишах въздух чист и свеж. Бавно и полека вървах по горската пътека.

Разказвач: Ала драка закачила в миг торбата и пробила дупчица една накрая. Книжката пък, то се знае, се търкулнала горката неусетно на земята. Дядото –той нищо не разбрал. Ни чул даже, ни видял. Продължил през гората с празната торба в ръката. Там играла на поляна малка мишчица гризана.

Мишката: Книжка пъстра аз видях и при нея дотърчах. Лелееее! Колко е красива! Цял ден в нея ще се гушкам и приказки ще слушкам!

Заек -Ха, каква е тази книжка? Що ли прави тук самичка? А, чувам нещо с моите дълги уши! Ало, кой под книжката се гуши?

Мишка: - Аз съм мъничка гризана. Кой си ти та страх ме хвана?

Заек :- Аз съм Зайо Средногорски и обичам думи хорски. Може ли със теб да сричам? Книжки много аз обичам.

Мишката: - Да, самичка ми е скучно.

Разказвач: Подир малко иде Лиса. То без нея де ли бива. Насред пътя се курдиса и лукаво се подсмива:

Лиса: -Кой под таз дебела сянка срича с новата читанка?

Мишката : Мишка мъничка, гризлива тук чете и си почива.

Заекът: - Аз съм Зайо Средногорски и обичам думи хорски.

Двамата: Ами ваша милост кой е и защо ни безпокои?

Лиса:- Аз съм златната лисица. Може ли при вас да седна, че голяма съм умница?

Мишка и заек:- Сядай! Вече сме мнозина, но нали си ни роднина!

Вълкът:- Аз съм Вълчо от гората. Тръгнал съм по работа из селата. Я , какво е туй на горската полянка ? Ще поседна малко аз на сянка! Някой тук чете и шава, я да питам аз тогава кой чете тук сред гората от тази книжка, която е за децата.?

Мишка: Аз съм мишка мъничка, гризлива, която тук чете и си почива.

Зайо:- Аз съм Зайо Средногорски и обичам думи хорски.

Лиса :-Аз съм златната лисица, в гората най- известната умница.

Всички: Ами ваша милост кой е защо ни безпокои?

Вълк:- Аз съм Вълчо от балкана, гост желая да ви стана, че за срам не мога да чета. Искам с вас да сричам, та по- умен аз да стана, за да не ми се смеят из балкана.

Лиса: Браво! Щом не знаеш да четеш, ти при нас веднага, Вълчо, влез! Сядай, ний се чувстваме прекрасно с приказки чудесни в тази книга, нищо , че мястото малко не достига!

Мишка: Боже, кой земята разлюлява?

Зайо- Май е рошава Мецана!

-Мечка: Що щете тук, кажете! И какво сега четете?

Мишка: Аз съм мишка мъничка, гризлива, която тук чете и си почива.

Зайо: - Аз съм Зайо Средногорски и обичам думи хорски

Лиса :-- Аз съм златната лисица, в гората най- известната умница.

Вълк:- Аз съм Вълчо от балкана, уча се да чета та по- умен да стана.

Всички:- Ами ваша милост кой е защо ни безпокои?

Меца: Аз съм рошава Мецана. И аз искам ваш гост да стана. Знаем, че в книжките приказки за мен пишат и децата много ги обичат.

Всички: Сядай! Май сме тук мнозина, но нали си ни роднина! Всички заедно да сричаме, че книжките обичаме.

Разказвач: Скоро дядо се завърнал, че гората преобърнал.

Дядото: Книжката, ако не намеря, баба с кремък ще ме дере, че за внучетата малки няма нови залъгалки.

Разказвач: И вървейки, и кашлейки, наред пътя той се спира и душата му примира, сърце му се разтреперва- гледа, гледа и не верва : ето книжката, над нея миша глава се сивее и Лисана се усмихва, Вълчо пък притихва, че Мецана сладко срича- нова приказка изрича.

Дядото: Какво се чудиш, бре човече! Виж какво правят тук животинките в гората с мойта книжка на тревата! Браво, браво, горски зверове, всеки от вас може да чете!
Но сега книжката върнете, че тя е за моите мили внуци, дето във града живеят, обичат на компютър да работят, да играят, да се смеят, но трябва и от книжките да учат, та в живота да сполучат.

Животните: -Добре, дядо, вземи книжката красива! От сега нататък тя ще бъде жива, защото ние в нея ще останем и нейни герои ще станем.

Мечката: Тъй в приятелство красиво и до днес в игри, щастливо си живеят две дечица с приказки прекрасни в шарените книжки, с животинки на картинки - Вълчо, Меца и Лисана, със Зайо Байо и Гризана.

Лиса: Дядото не се тревожи и засмян дори до уши, той лулата си ... не пуши, че живее здравословно- спорт, разходки, най- редовно хапва плод и зеленчуци по съвет на своите внуци.

Мишката: Вечер с книжката в ръката и напук на новината , че в компютърния век на модерния човек книга не четат децата, дядо сбира си родата и започват да четат. Продължава ту едното, ту другото дете.

Зайо_Бабата се просълзява и на глас си помечтава “Дядовата ръкавичка”, тази приказка на всички тъй известна и интересна, чудото да сътвори и да пожелаеш ти, дете, до компютърната ти мишка да застане пъстра книжка! Както искаш можеш да я наречеш. Важното е да четеш!

Всички: Че без книжките животът е много скучен и никой не може да стане учен, книжки ако не чете. Затова чети, чети, чети, дете!